

1917

Méltóságos Tanár Úr!

Alázattal és könyörögve kérem Méltóságodat, hogy kiérdemelt haragjának legalább egy részét adja fel és életemnek egyik legszerecsintlenebb igaztlenségét engedje jóvá tennem. Árszíntén szölvén, nincs is nem volt bátorságom szíve előtt megjelenni és bevallani, hogy a kölcsönbe kapott 4 disszertációt elvontattam. Éppen akkor vontattam el, amikor Vácra utazván magamban vettem a jól becsomagolt fixeteket, hogy riosztajövettől Méltóságodnak elvithessem. Szölvén és a korektúra lapjai voltak kézenben és nem vettem észre, hogy a levállás alkalmával a bécsi

gyors egyik fülkéjébe hagytam a vékony coo-
magot. Sürögnyögtekem Bécse is nem került
meg. Felkerestem Vácot is Bresten mindama
helyeket, ahol megfordultam is nem találtam meg.
Elmondtam esetemet barátainak is, azok össze-
csapták kezüket a szerencsétlen hír hallatára. Ek-
kor már teljesen elvesztettem bátorságomat, mert
tudtam, hogy Méltóságod engem a tudás és nemtudás
kérdésitől eltekintve, mint embert is nagyon szigorú
megbírálatában részesít és rettegve gondoltam arra
az eshetőségre, hogy Méltóságod az én őszinte sza-
vaimat kókolmányoknak tekinti. Holott, ha akkor
Méltóságodhoz megyek is megtudom, hogy mi a fi-
zetek pontos címe, ma már visszaszorgálhattam volna
öket.
És most is! Egy könyvkereskedő
ígérete szerint feltétlenül hozzá juthatok rövidesen,
isak Méltóságod legyen olyan kegyes is írja fel a
mellékelt l. papírra a fizetek címet.

Tekintsem el Méltóságod attól, hogy nem szemé-
lyesen intemem el a szóban forgó ügyt, de teljesen
elremitve és elkeserítve attól a sírnyű irásitól,
hogy én Méltóságod megvetésének tárgyát képe-
sem, nem vagyok képes színe előtt megjelenni, legalább
is

is adalig nem, mig hibámat jóvá nem tettém

alázatos, tisztelettel tanácsom

Rudolphski Arthúr,